

more sig paa den Tid, han skal sove. Han skal koge sin Mad tidligt paa Morgenstunden, inden Dagen gryer, saaledes at han, naar Dagen gryer, og han kaldes til Tjeneste, kan føre den med sig i den bedst mulige Skikkelse. Naar man vil sige mig, at Officieren skal passe paa, at Soldaten gjør dette, saa svarer jeg, at det viser en Mangel paa Erfaring hos Soldaten, naar dette ikke er skeet. Man kan instruere saa meget man vil, i saa Henseende, man kan skrive saa mange Bøger, man vil, derom og paalægge Folk at lære dem, man kan gjentage sine Forskrifter saa hyppigt man vil — saalænge de Paagældende ikke have lært det paa længere Marscher og igjennem Savn, saa komme de ikke dertil, thi det er besværligt, ubehageligt og byrdefuldt at gjøre det. Nu er Tingen den, at vore Krige altid føres indenfor saa snævre Grændser, at lange, fortsatte Marscher ere en stor Sjældenhed, saa at det, at man kan være under Vaaben saalænge, at man ikke kan faae Proviant i flere Gange 24 Timer, er en Forudsætning, man ikke gaaer ud fra; men dette er en Feil. Man skal aldrig i Krigstid forlade sit Kvarter uden at tage alt Sit med sig, fordi man ikke kan vide, om man nogenstinde faaer Kvarteret at see mere. Det kan gjerne være, at der er Feil ved Intendanturen, det kan ikke noget Dieblisfalbe mig ind at nægte Muligheden deraf. Jeg har første Gang her i Landet lært Folk, hvad Intendanturen har at bethyde; jeg har vist dem, hvad Dei de skal gaae. Andre ere siden komne med deres Bessermachen, og jeg troer, de have derved forðærvet det, som jeg oftere har gjort opmærksom paa. Man har villet lade Kompagnieherne være frie for Administration og stille Intendanturvæsenet paa egen Fod, men det skal man lære om igjen. Jeg er overbevist om, at mange af de Mænd, der have tænkt sig Sagen anderledes, allerede ere komne til den Erkjendelse, at Skibning, Exercits og alt dette er mindre vigtigt end at sørge godt for Mave og Been, og naar vi komme til Fred igjen, vil man søge at oprette disse Feil og sørge bedre for Mave og Been. Naar man siger til Soldaten: Klokken 5—6 om Aftenen skal Du sove, og Kl. 12—1 om Natten skal Du have udsøvet, saa gjør han det; men det

kommer man ikke til paa een Dag, og naar saa Libellerne komme frem, saa ligger det tildeels hos Soldaten selv og tildeels hos Officiererne, som ikke have kunnet see sig for, men det ligger paa ingen Maade, og ialtsald ikke hovedsagelig, hos Administrationen. Naar det ærede Medlem taler om, at en Intendant er kjørt til et Magasin og har holdt og ventet, fordi der ingen Levnetsmidler var, saa siger jeg, at naar han er ved Jernbanen i Slesvig Bh, saa maa han vide, at i Slesvig er der en Kommandant, som veed Bested med, hvor Magasinerne ere, og hvorfra Forpleiningsgjenstandene hentes, og saa er det hans Pligt at gaae ind og høre, om ikke anden Bestemmelse er tagen, siden han fik sin Ordre. Naar han fra Jernbanen er kjørt hjem uden at see sig om, saa er det første, der skal være skeet med ham, da han kom hjem, at han skal have siddet 24 Timer i Hullet; det havde han for-tjent, thi han har ikke forstaaet at gjøre sin Skyldighed. Dette med Hensyn til den anden Deel af Sagen, som jeg vilde omtale.

Jeg kommer nu til det tredje Punkt: det er Spørgsmaalet om det Nyttige eller ikke Nyttige i her at bringe paa Tale disse forlængst passerede Sager, thi i en Tid som denne ere fjorten Dage eller tre Uger en langt tilbage-liggende Tid, og jeg siger da: Det er ikke velbetænkt, det behøves ikke, der kommer intet Nyt frem derved; Bestyrelsen, som det gjælder om at skaffe Oplysning, kjender, hvad den skal kjende, for længe siden saa fuldstændigt og er saa vel inde deri, som den kan være, og denne Tale derom her kan kun bringe det med sig, at Soldaten kommer til at troe, at der endnu ikke bliver sørget for ham, som der skal, at det bliver ved at være, som man klager over, at det har været; han troer ikke, at man her bringer Noget paa Bane, der er forældet eller Noget, der er forvirret. Naar man siger: Lad os høre, hvorledes det er gaaet til, at Dannevirkestillingen saa pludselig er bleven forladt, saa indeholder dette Spørgsmaal Alt, og det Dvrigt, der er hentet som en Extrakt af disse fortrolige Breve, er det ikke her Stedet at komme frem med. Det kaster kun Forvirring ind i de vedkommende Forhold; det kan ikke rette det Allermindste af, hvad der er urigtigt,